

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 1. grudna 1893.

List 48.

Spominjaj se umerlih!

(Dogodek iz najnovejše dobe. „Leo.“)

Leta 1861 umerl je glasoviti misijonar in generalni vikar dr. Štefan Raffener v Williamsburgu v severni Ameriki. Rojen l. 1785 v Malsu na Tirolskem, študiral je najpervo v Meranu in zatem bogoslovje v Rimu. Ko je v Rimu se nekdanj pri belem dnevu zatopil v svoje študije, poterka nekdo na vrata. Na prijazni odgovor: „Notri! Avanti!“ stopi njegova nekdanja pesturnja v sobo.

Pesterna njegova bila je zelo pobožna devica, rojena v Malsu na Tirolskem. Ljubila je mladega Štefana nenavadno, in ko je študiral v Meranu, prišla ga je čestokrat obiskat, dasiravno je bilo do tje kaj dobrih dvanajst ur, in vsakokrat prinesla mu je pozdrave in darove od matere in družih njegovih sorodnikov. Ob enem je, seveda, vselej obiskala božjo pot žalostne Matere Božje v Riffjanu, kamor vzlasti radi zahajajo pobožni romarji iz Adižke doline. Tudi ko je poslej učil se filozofije v Inomostu, obiskala ga je večkrat, kedar je romala k glasoviti romarski cerkvi v Absamu pri Hall-u. Takrat se mu ta obiskovanja niso zdela nič čudnega; ali kakó se je začudil, ko ga pride nekdanja pesterna obiskat celó v Rim, v solnčno Italijo!

„Glej, glej, moja dobra Marija me pride celó v Rim obiskat!“ vskliknil je presenečen in začuden.

„Ne ustrašite se,“ odverne le-tá, — „mene ni več med živimi. Jutri bodejo pokopali moje truplo. Prosim Vas, dajte za mojo dušo opraviti jedno sveto mašo na enem privilegiranih oltarjev

v katerikoli rimski cerkvi; potem bom prosta groznih muk v vicah.“

Dr. Raffener ji je to obljubil, da bo precej za prihodnji dan naročil sv. mašo. Duhovnu, katerega je za to prosil, razložil je celo stvar, in le-tá mu je dejal: „Ljubi gospod, to kar ste mi sedaj povedali, je prav lahko mogoče. Jutri bodem maševal za to dušo. Pridite tudi Vi k maši.“ Ob enem povedal mu je tudi uro, kedar da bode maševal.

Tako je tudi bilo. Naslednji dan po sveti maši podá se dr. Raffener zopet v svojo sobo, in glej! zopet nekdo poterka in veselega obraza stopi notri njegova nekdanja pesterna, prikloni se pred njim, zahvali se mu in izgine.

Takoj piše dr. Raffener domú v Mals, in prosi, da bi mu berzo sporočili, kakó da se godi njegovi nekdanji pesterni. Odgovor prišel je kmalu. Čudno se je vsem zdelo, da je želel nemudnega poročila o osebi, s katero je bil v v takó prijateljski dotiki prav tisti dan, ko so pokopali pobožno devico, dasiravno mu ni bil še nihče pisal ne o njeni kratki bolezni, ne o njeni smerti. V pismu stalo je popolnoma jasno črno na belem, da je njegova nekdanja pesterna umerla tisti dan, ko se mu je prikazala prvič, in da so jo zagrebli v zemljo tisti dan, kot mu je ona v prikazni povedala.

Domá so sicer želeli, naj bi jim sporočil, zakaj je ravno ob tistem času zahteval takó nujnega poročila o umerli pesterni; toda on jim tega vzroka ni povedal. Še-le, ko je dokončal v Rimu svoje bogoslovne študije in zopet prišel domú v svoj rojstni kraj Mals, ter so ga vnovič povpraševali, povedal jim je svojo prikazen.

Iz tega resničnega dogodka naj bi vsak čitatelj povzel to-le dvojce:

1.) Kakó veliko pomoč in izdatno olajšavo se lahko preskerbi ubogim vernim dušam v vica h s pomočjo presvete daritve.

2.) Kakó dobro da je opraviti sv. mašo za umerlega na privilegiranem oltarji, t. j. na oltarji, na katerem se po posebni dobroti svetega Stola more zadobiti popolen odpustek za ubogo dušo v vica h, s presveto daritvijo, katera se za to dušo daruje na takem oltarju. (V stoljni cerkvi so privilegirani oltarji: 1. Veliki altar; 2. pri Sv. Rešnjem Telesu; 3. pri sv. Dizmu; 4. pri S. Križu. Duhovni, kateri v Rimu prosijo, morejo to pravico dobiti osebno, brez razločka altarja, za kake dni v tednu. Vr.)

Opatija trapiška Marija-Zvezda v Bosni.

(Dalje.)

Trapisti v samostanu, na potih in pri delu se tiho in molče srečujejo; srečavši se drug drugemu ponižno nakloni. Oni izrek in pozdrav: „Memento mori“ — „spominjaj se smerti,“ je v običaju pri menihih v samostanih kartuzijanskega reda sv. Brunona. Življenje trapistov je verno-pobožno, zatajevalno, spokorno, premišljevalno-delavno, čednostno, dobrodelno, strogo-redovno, križonosno in s Kristusom križano življenje, vedna priprava za ločitvo duše iz telesa — za smert in srečni dohod v večno zveličavno življenje. Ipak se ti menihi še posebno za srečno smertno uro pripravljajo, osobito v bolehnosti in boleznih; pa tudi redovna pravila in v to odločeni redovni bratje so jim za to v posebno pomoč in pripravo. Ko se približa čas umiranja telesa in ločitve duše iz telesa, iz časnosti v večnost, takrat se zbere vsa redovna občina z v. č. očetom-opatom okolo umirajočega brata, kateri je že prej bil slovesno previden ss. Zakramenti za umirajoče, da združeno opravijo molitve, prosijo za bolnega milosti Božje, ga priporočajo Materi milosti, Mariji Devici, Angeljem in Svetnikom Božjim; denejo ga na tla, ki so s pepelom potresena; ako je čas, zanesó ga v cerkvo in položijo na s pepelom potresen tlak, v sredinji redovnega kora Opát, ako njih ni doma, prior, dozvoli umirajočemu bratu spregovoriti, ako je pri zavesti, kaj v spodbudo vpricnim redovnim bratom.

Tako se loči duša od telesa med iskrenimi, združenimi molitvami, blagoslovi in vesoljno odvezo, in duša ide v večnost po zaslužno plačilo pri Bogu.

Truplo ostane na tléh ležeče, redovniki se noč in dan versté v vedni molitvi okrog merliča n opravljajo za dušo njegovo molitve, mašniki

pa najsvetejšo daritvo nove zaveze v večni blagor ločene duše; vmes so pa tudi slovesni, veliki „officiji“ in služba Božja za pokojnega redovnega brata.

Kadar doteče čas shraniti truplo pokojnega v blagoslovljeno zemljo, ga položijo na mertvaško nosilnico, odkritega, v redovni obleki popolno oblečenega, in ga nosijo počasi po križnem hodišču iz samostana preko dvorišča na mirodvor, poleg velikega verta za gospodarskimi poslopji. V. č. opat vodijo slovesno, milo-sveto in resno sprevod, vsi redovniki ga v procesiji spremljajo z gorečimi svečami v rokah, molijo in pevajo dušo in serce prešinljive molitve in cerkvene obredne pesmi. Grob je prostorno izkopen, menihi obstopijo se v več verstá naokolo groba, truplo vzdignejo z nosilnice in ga spoštljivo položijo v grob, dva redovna brata ideta doli v grob, da redovno obleko lepo vravnata in deneta „kapuco“ preko glave, potem blagoslovijo poslednjikrat opat truplo in veržejo trikrat persti na njega,; na to vsi združeno molijo in pevajo obredne molitve in psalme, čveteri bratje pa polagoma merliča zasipavajo v grobu, pri nogah pervo, in polahko nadalje, da se glava še precej časa vidi, dokler se popolno ne zagerne. Na posled vsi redovniki molijo in pomislijo, na to opat imajo sveti, resen, spodbudljiv in oserčevalen govor do zbrane redovne družine. V procesiji in molitvah odidejo menihi z mirodvora v cerkev in potem v novič vspodbujeni k redovnim dolžnostim.

(Konec nasl.)

Beseda o bratovščinah in pobožnih družbah sploh, posebej o rožnovenških.

(Dalje.)

„Vsi ti pa so bili enega serca in so stanovitno molili z Marijo, Jezusovo Materjo. (Ap. dej. 1, 14.)

Sveti rožni venec in duše v vica h.

Neki svet škof je videl v sanjah, kako je majhen deček vlekel z zlatima ternikoma na sreberni vervici silno zalek gospo iz globokega dimnega jezera. Ko gre potem zjutraj zgodaj v cerkev, vidi na pokopališču malega dečka sedeti tam na neki še ne obrašeni gomili (grobju). Precej ga škof povpraša: Kaj pa delaš tukaj, dragi moj? Rahločutnega otroka posilijo solze pri tem sočutnem vprašanju in s težavo dopové, ihté se, da so mu ondi ljubo mater pokopali in da moli za njo sv. rožni venec. Iz tega spozná škof kot nedvomljivo, da ona lepa gospa ni bil nihče drugi, kakor duša rajne matere tega blagega dečka, ki jo je reševal iz pekočega čistivnega jezera hudih vic s sv. rožnim vencem. Zlata ternika sta mu bila „Očenaš“ in „Češčena Marija,“ sreberna vervica pa zverstene skrivnosti sv. rožnega venca, s katerim je rešil ubogo dušo rajne matere iz globokega jezera na poveršje večne sreče.

Da bode tudi nam sv. rožni venec zlati ternik za reševanje ubogih duš iz vic, molimo ga prav pogosto in sicer: 1.) sè serčno pobožnostjo, želeč svetih odpustkov od sv. Cerkve za to molitev v naj obilniši meri podeljenih; 2.) molimo ga premišljevalje svete skrivnosti našega odrešenja po določeni versti vpletajoč v to posamna premišljevanja Gospodovo molitev z desetko „Češčenamarij,“ odštevaje jih na pravilni petverstni molek in 3.) kar je zdaj še posebno naročeno v poslednjem pismu svetega Očeta Leona XIII: zapisani bodimo vsi od kraja v rožnovenško bratovščino.

Pervi pogoj, da se vdeležimo preobilnih rožnovenških odpustkov, je želja po njih, ki je veljavna za celi dan, če jo zjutraj obudimo. To naj bi se zgodilo koj ko vstajamo, morebiti tako-le:

Kar dans po krajih vseh dežel
Se opravlja maš in dobrih del,
Odpustkov delež svoj želim,
Ki jih Mariji izročim.
Tudi zadostilna dela vse,
Kar drugi kdaj za mé storé,
Naj Ona po previdnosti
Med duše v vicah jih delí,
Da skor bi bile rešene
In vzete med izvoljene,
Kjer milosti bi sprosile mi,

V vsem dobrem stanovitnosti.

S tim je obujeno tudi tako imenovano veliko-dušno dejanje ljubezni do duš v vicah, ki je od sv. Cerkve s posebnimi odpustki in predpravicami obdarovano, ako si namreč storil to velikodušno zavezo. Mašniki, ako imajo to zavezo, imajo za to vsak dan „altare privilegium,“ verniki pa vsako sv. obhajilo s popolnim odpustom z navadnimi pogoji, to je, da po vredno prejetih zakramentih molijo v cerkvi po namenu sv. Očeta petkrat Očenaš... Češčena M.,

Čast bodi..., ali pa kake druge molitve nekako toliko časa. Vsak ponedeljek se more dobiti še en polen odpustek za duše v vicah, ako se pobožno vdeleže sv. maše in se moli po namenu sv. Cerkve. V resnici zadržani od ponedeljske sv. maše smejo že sv. mašo prejšnjo nedeljo v ta namen darovati ter opraviti obiskanja cerkve in molitev po namenu sv. Očeta.

Drugi pogoj za vdeležbo rožnovenških odpustkov je, kakor je že omenjeno — premišljevanje določeno zverstenih petnajstih skrivnost iz življenja, terpljenja, smerti in poveljčanja Našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa in Njegove preblazene deviške Matere Marije. Tu pa se ne tirja kaj težavnega, zadostuje, da le gledamo v duhu na osebe, ki v nji nastopajo ter povzemamo od njih lepih zgledov, resno sklepaje, jih tudi v dejanji zverševati, ter v življenji spolnovati čednosti, ki nam jih kažejo v posamnih skrivnostih svete osebe, zlasti Jezus, Marija in sv. Jožef. To premišljevanje utegne biti čisto priprosto. Pri nas in po Nemškem in menda sploh po avstrijskih deželah omenjamo ob kratkem te skrivnosti pri Češčena Mariji za besedo „Jezus.“ (n. pr.: Kterega si Devica spočela, — Ki je za nas kervav pot potil, — Ki je častito od smerti vstal itd. itd. Toda med tem pojdemo v duhu za Jezusom in Marijo, kamor nas pelje skrivnostna dogodba, v Nazaret, k Teti Elizabeti, v Betlehem, v Jeruzalem v tempelj... na Oljsko goro, na Pilatov dvor, na Kalvarijo itd.,

ves čas pa glejmo na njihovo sveto in v Božjo voljo vdano življenje in terpljenje, pri častitih skrivnostih pa na poveljčanje Jezusa in Marije. Pri vsaki skrivnosti odločimo kot sad in namen premišljevanja eno ali drugo čednost, za katero si hočemo potem prizadevati ter jo po svetih izgledih čez dan v dejanji spolnovati, zvečer pa še o tem vest spraševati.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Salezijanska kongregacija. Zavetišče za mladino v Ljubljani.) Sedaj, ko se napoveduje tudi v Ljubljani napraviti nekako Salezijanišče, bode vstreženo blagim čitateljem, ako jim z naslednjim pojasnimo, kako drage so tudi sv. Očetu papežu take naprave za reševanje mladine.

Načelnik salezijanske kongregacije don Michele Rua imel je veliko veselje, da je prejel 18. sept. t. l. pismo od sv. Očeta, v katerem pravijo med drugim: „Z veseljem naznanjamo občutke očetovskega svojega sercâ napram vaši družbi, o kateri si mi v svojem pismu poročal, da veselo in lepo napreduje v delovanju za Gospoda. Gotovo gré velika hvala Bogú, po čegar navdajanji in svetu je oni verli duhoven — ustanovitelj vaše družbe — mogel pričeti tako mnogoštevilnih in koristnih stvari v slavo njegovega imena, v prid mladine, v blagor duš ter po hudem naporu skozi celo življenje jih je tudi srečno doveršil.“ Potem govore o salezijanskih misijonih in pristavijo: „Od ostalih Vaših del pa Nas vzlasti veselé obili sadovi, katere ste dosegli z vzgojevanjem mladine, v tem ko dan na dan postajajo večji nevarnosti, katere jo obdajajo. Zato nam je v veliko zadoščenje, da ste v Rimu samem sozidali obširno hišo poleg svetišča, ki ste ga posvetili presv. Sercu, kjer bode moči mnogo mladine blaženo učiti in vzgojevati v vedah in umetnostih in — kar je najvažnejše — v sv. veri in lepem obnašanji. — Zatoraj naj, kakor to delo takó tudi vse druge želje in napore cele družbe blagoslovi in podpira Bog. pričetnik in doveršitelj vsega dobrega. Mi pa Vam damo med tem z največjo dobrotnostjo, pred vsem Tebi, ljubljani sin, potem vsem sobratom, svetim devicam Vaše družbe in vsem onim, ki kakorkoli podpirajo Vaše namene, podelimo Svoj apostolski blagoslov. — Dano v Rimu pri sv. Petru, dné 18. septembra 1893. v šestnajstem stoletju Našega papeževanja. Leon P. P. XIII.“

Temu pismu sv. Očeta je priložil državni tajnik Nj. Svetosti, prevzvišeni kardinal Rampolla, še svoje lastno pisanje, v katerem naznanja svoje priznanje predniku salezijancev in sklepa z besedami: „Ob sklepu izrekam ponavlja je čut najiskrenejšega spoštovanja, Vaši blagosti polno vdani M. kardinal Rampolla.“

Preimenitno spričevanje blage salezijanske delavnosti daje tudi naslednje naznanilo:

V kratkem odposlala bode salezijanska kongregacija — in sicer 30. novembra, na praznik sv. apostelja Andreja — novo četo misijonarjev v Azijo, Ameriko in Afriko. Misijonarji gredó iz semenišča v kraj Valsalice pri Torinu. Ž njimi pojde tudi precejšnje število redovnih sester Marijinih, katere so misijonarjem zeló važna, dejal bi, neobhodno potrebna

podpora, zato da širijo med ženami in deklicami sveto vero, kakor jo širijo misijonarji med možmi in dečki.

Salezijanska kongregacija, vstanovljena pred več leti po don Bosku, prvem pedagogu sedanjega časa, razširila se je v kratkem času malo ne po celi Evropi. Povsodi že se nahajajo njena vzgajališča za mladino, šole, umetne naprave itd. Istotako razširjena je pa tudi po drugih delih sveta. Vidi se, da je prav poseben Božji blagoslov nad njo. Ni je že skoro dežele, kjer bi več ali manj Salezijancev ne delalo v vinogradu Gospodovem. Povsodi ima že več ali manj misijonov: v Argentini, na Ognjeni zemlji, v Ekvadoru, v Patagoniji, v Kolumbiji, v Algeriji in v Sudanu, doma na Italijanskem, na Španjskem in kakor smo že poročali, v novjšem času tudi na Angleškem. (Po Bollettinu Salez.).

Bog daj svoj blagoslov tudi nastavljenemu ljubljanskemu izgojevališču ter zavetišču uboge mladine, ker spridenost med njo, kakor dan na dan vidimo, se prežalostno razširja. Pravila so menda od vlade že poterjena in naprava se bode izročila sloveči družbi Salezijancev.

Ljubljana. (Kervavo djanje na mestu rojstva Kristusovega v Betlehemu.) Morivec, ki je nedavno na samem mestu Jezusovega rojstva serafinske redovnike streljal, kakor pišejo, je bil menda razkolnik s Černogore, toda pod varstvom avstrijskim, ki je pa bil v službi ruske palestinske družbe. Od tod je jasno silno počenje ruskega konzula, da bi vpljiv do morivca on sam pridobil in potem ne preterdo z njim delal. To ni čuda, ker Rusija ima v Palestini silno moč, kakor v novih časih Anglija v Egiptu in Nemčija zdaj v Zamurskih deželah. Levi hočejo deliti svet. Ako se Rusiji posreči dobiti Carigrad, potem bi bila Palestina samo sebi po quasi njegova. Sej v Jeruzalemu in na okrog je polno ruskih posestev in naprav; tri četrtine vsih jeruzalemskih romarjev, kakor piše „Deutsche Reichsztg.“ je počez Rusov; na tergu pred cerkvijo božjega groba sem sam slišal l. 1866, kako so v ruščini štel. V sami cerkvi božjega groba stoji ruska cerkev s svojo kuplo, in veliko novo nad božjim grobom je zidala Rusija. Za kako vojsko važne, strategijske kraje ima Rusija, kakor Oljsko goro, severozahodno višavo. Ni čudo, ako hlepí tudi Betlehem popolnoma v oblast dobiti.

Toda vse to nas dosti ne straši. Ako je Bog zarad pregréh Italijanov dopustil Rim priti v babilonsko sužnjost, ni čudo, ako tudi Jeruzalem in Betlehem leze v asirsko hlapčevstvo. Sužnjost nikakor ne bo večna. Kakor so se neštvisnokrat „zelencu“ številke zmetle, tako se bojo tudi zdaj; ko bi le katoličani hotli za svoje lastne grehe pokoro delati in za spreobrnjenje razkolnikov bolj goreče moliti. Prišel bo namreč čas, ko se bo vse rusko razkolstvo vernilo v sv. rimokatoliško Cerkev, in potem bo doma Jeruzalem, Nazaret in Betlehem z vsimi svetišči. Moli naj se posebno za rusko duhovščino, carov več je že tako v sercu bilo katoliških. Oni tako dobro vedó, da niso in ne morejo biti papeži, kakor angleška kraljica, da ni papeževka. Dobro rusko ljudstvo pa po večem še ne vé, da je v razkolstvu, ker je bilo goljufano, da je odpadlo. Ko se tedaj milost Božja na mnoge naše molitve razlije nad Rusijo, bo spreobrnjenje velikansko, ne le v

Rusiji, ampak tudi sicer po Aziji in vsi skupaj zedinjeni bodo v Jeruzalemu in Betlehemu Boga molili in hvalili.

Na noge Slomškova bratovščina ss. Cirila in Metoda! Pošljite po podobe te bratovščine k oo. Lazaristom in napolnite knjigo, zapisnik udov, s tisuči novih družbenikov, stari in dremajoči pa se zbudite ter začnite zopet moliti, družbenike pa priganjajte, da molijo, ss. obhajila darujejo za spreobrnjenje razkolnikov, po izgledu rajnega P. Rafaela, kateri je, kakor ste v zadnji „Danici“ brali, vsak dan molil za nesrečneža, ki ga je ranil. Tudi ne škoduje, ako kterikrat kake groše daste za verle duhovne, ki so iz razkolstva prestopili v naročje prave matere katoliške Cerkve in imajo v Carigradu misijonsko napravo za sprejemanje svojih bratov in za razširjanje katoliške vere med razkolniki, ker zdaj jim že precej časa nismo poslali nič pomoči. (Tukaj bi utegnili kaj storiti tudi nova bratovščina ss. Cirila in Metoda, da bi razkolni narodnjaki ložej prestopali v katoliški tabor).

Z lga. (Duhovno veselje meseca novembra.) Rada popisuješ, draga Danica, vesele cerkvene slovesnosti, katere se obhajajo zdaj tu, zdaj tam po mili naši slovenski domovini. Saj veš, kako so take slovesnosti Slovincem priljubljene; one oživljajo in krepcajo katoliško zavest, povzdigujejo serce in duh kersčanski. Zato pa naše ljudstvo hiti od blizo in daleč k slavnosti, ter se ne boji nobene težave, nobene zopernosti, kjer velja vdeležiti se cerkvene veselice. Tako cerkveno slavnost in veselico obhajala je naša stara in slavna župnija 12. t. m. ko smo slavili sv. Martina, našega farnega patrona. Hiša Božja bila je krasno okinčana in mnogoštevilne razne cvetlice iz grajskega cvetličnika so olepševale veliki in stranske oltarje. Ob desetih stopili so na prižnico prečastiti gospod P. Jožef, velezaslužni in vneti vodja III. reda sv. Frančiška, ter so v prav priserčnem in mojstersko izpeljanem govoru preslavljali sv. Martina kot skerbnege duhovnega očeta, in varha čede sv. katoliške Cerkve. Protí koncu govora zažari veliki oltar v vsi krasoti, in milostni gospod dr. Leonard Klofutar, stoljni prošt in zlatomašnik, služili so slovesno sv. mašo ob zadostni azistenci, z milostljivim gospodom provincijalom P. Placidom kot arhidijakonom na čelu. Cerkev je bila zasedena do zadnjega kotička, in pre mnogo vernikov je moralo stati še zunaj cerkve pri velikih in stranskih vratih, in so se tako vdeleževali prelepe cerkvene slavnosti. (Tako mora biti; ako nikakor ne morejo vsi v cerkev, morajo pa zunanji biti pri cerkvi, zedinjeni z notranjimi, ne pa, da bi se ločeni tam krog potikali ali posedali.)

Tudi naš pevski zbor je čversto delal. Dostaviti še moramo, da smo vsi presrečni in serčno hvaležni za ta preveseli Gospodov dan.

Da bo poročilo popolno, naj še omenimo drugo slavnost v tem mesecu. Vsaki dan meseca novembra imamo že nekaj let po skerbi našega preljubega za večno srečo neumerjočih duš pregorečega in vnetega preč. g. župnika pobožnost za verne duše v vicah. Ob 4ih popoldne je v farni cerkvi rožni venec, poduk in molitve po bukvicah „Pomoč dušam v vicah,“ in na to litanije Matere Božje. Tudi k tej vedleobrotni pobožnosti naše ljudstvo vedno bolj in bolj dohaja. Saj je ta pobožnost namenjena tistim

dušam, katere niso tu na zemlji v vsem zadostile pravici Božji. In takih duš je gotovo mnogo. Mnogo je takih duš, katere čakajo svojega rešenja, katere željno pričakujejo tisti čas, ko jih bode Bog sprejel k sebi v večno veselje, kajti bolečine, které terpe, so silno velike. Ali je tedaj mogoče, da bi se nam milo ne storilo za nje? Kako terdo in merzlo bi bilo naše serce, ako bi ne pritekli na pomoč onim, ktere smo ljubili, in o katerih ne vemo za gotovo, ali so že šle uživati večno veselje, ali še ne? Ljubezen ne neha nikdar, ostane tudi po smrti. In zato je mesec november posvečen dušam v vicah, da kaj več za nje molimo, in očitno pokažemo tisto ljubezen, ktero imamo v sercu do rajnih svojih dušnih in telesnih dobrotnikov.

K sklepu naj še pohvalno omenjam naše šolsko vodstvo, katero v naše naj večje veselje spremlja vsaki teden dvakrat šolsko mladino k sv. maši ob $\frac{1}{4}$ 9ih, katero opravljajo sami preč. g. župnik, med sv. mašo pa kaj prijetno šolska mladina poje. Tudi ob nedeljah in praznikih se zbirajo otroci ob $\frac{1}{2}$ 10ih v šolskih sobah, od kodar jih spremljata gg. učitelja in gospodična učiteljica, v lepi vesti, paroma v farno cerkev k pridigi in sv. maši, ter jih med službo božjo skerbno nadzorujejo. To je lepo, to je častno za učiteljstvo naše! Saj pa tudi vidimo, v kako lepem soglasju delujete pri nas cerkev in šola, in v kako lepi edinosti, ljubezni in prijateljstvu živé naši dušni pastirji z odgojitelji naših otrok. (Sloga jači nesloga tlači). Če hočemo imeti zadovoljne deržavljane in zveste katoličane, skerbeti se mora pred vsem za versko izgojo otrok, — poklicani možje naj delajo vseskozi na to, da priborijo za vse katoliške pokrajine versko šolo. V to pomagaj Bog!

Z Dunaja. (Nekteri opomini o vzgoji.) Kedor se peča z vzgojo mladine, priznal mi bo rad, da je to jeden najtežavnejših poslov, sličen gojenju občutljive, eksotične rastline: s previdnostjo, potepeljivostjo, z neumornim delovanjem in jekleno doslednostjo dá se doseči marsikaj v prid in blagor človeštva. V vzgoji pa je treba razločevati tri strogo ločene oddelke: a) vzgojo v domači hiši, b) vzgojo v šoli, in c) vzgojo v praktičnem življenji. Najvažnejša je brez dvojbe vzgoja v domači hiši. Šola — kakor sem se po večletni skušnji prepričal — je le nadaljevanje tega, kar se je doma pričelo, dasitudi sama po sebi lahko doseže mnogo vspehov. Djansko življenje pa zamóre človeka po mnogih razmerah, v katere ga postavi, mnogokrat oplemeniti, zboljšati in bistveno nanj vplivati. Jaz mislim, da napačna, nezadostna in slaba domača vzgoja je največkrat kriva poznejšega obdivjanja in razuzdanosti, spridenosti in nesreče za vse žive dni. Kaj pomaga vsa šola, opominjevanja najboljših učiteljev in učenikov, ako seme, ki ga sejejo, pada na nerodovitna, peščena tla, ako je mladi človek že od doma spriden, ako domá le redkokedaj kaj dobrega vidi in sliši, ako zahaja med okuženo družino! Podoben je nežni rastlinici, do katere zrak in vlaga nima pristopa? Navadno je vzgoja mladeniča natančna posnema omike in mišljenja starišev; da so povsod izjeme, to je jasno samo po sebi. —

Perva in glavna točka vzgoje — pametna in vestna telesna vzgoja umevna je sama po sebi — je pouk v verstvu, ker to je prvi in glavni pogoj vsake prave vzgoje. Vzgoja, ki ne sloni na verski

podlagi, ni sploh nobena vzgoja. Kakó žalostno je n. pr., ako deset- dvanajstletni otroci ne znajo niti očenaša, niti češčenamarije, niti apostolskega veroizpovedanja. Duhoven mi je pravil, da je nekega dne prišla štirinajstletna deklica iz takozvane boljše rodovine v neki zadevi k njemu. Želel je, naj moli očenaš, a deklina mu je v zadregi odvernila, da tega ne more, ker ga ni doma nikoli molila. Prašam, ni-li to žalostno? Kakó naj tako zanemarjeno, obžalovanja vredno bitje v poznejših letih, kot žena, mati, vzgojevaljica spolnuje svoje dolžnosti? (Imel sem nedavno dva šolarja pred seboj; eden od staršev s kmetov, drugi ljubljanski cvét, oba iz istega razreda — prvi je gladko in verno odgovarjal tudi najbolj težka vprašanja; drugi je tako čudno kvasil, da bi se bilo smejeti, ako ne milovati. Vr.)

Važno vzgojevalno sredstvo je tudi, navaditi na prijazen, ljubeznjiv način na obiskovanje cerkve in službe božje. Otrok že s tem pokaže svoje nagnjenje do najvišjih idealov človeštva, svojo ljubezen do Bogá in vsega dobrega, ako rad hodi v cerkev in z veseljem pokleka ter sklepa roke k molitvi pred oltarjem Najvišjega. Kakó vesel je pogled na tacega otroka! Tak otrok je zavarovan proti poznejšemu spridenju: če se zagreši pozneje, se vsaj ložej zopet povzdigne, ker se je v zgodnji mladosti navadil Bogá ljubiti in se ga bati. Obnašanje v cerkvi velikrat kaže, če so otroci domá čedno odgojevani, ali pa zanemarjeni, če ne še celo pohujšani.

Dalje je pa važno, da otroci točno spolnujejo četrto zapoved Božjo. V stariših vidi otrok namestnike Božje na zemlji, vidi, kakó ga ljubijo in se zanj trudijo, kakó zanj skerbé in čestokrat radi njega terpe celó še pomanjkanje: treba je pa, da se večkrat na to opomni; če ne, mislijo, da mora vse to tako biti in so prav gerdo nehvaležni! Morajo se učiti, da jih spoštujejo! Termoglav otrok, ki starišem odgovarja, ali se derzne le z pogledom žaliti jih, — moral bi se takoj občutljivo kaznovati, ker to kaže, da v njem hudobnost že prevladuje. Prizanašanje, kedar so otroci termoglavi in hudobni, je glavna napaka vzgoje in pokvari navadno vse, kar se je sicer dobrega v tem oziru storilo.

Mnogi starši, ki so preveč prizanašljivi in zaradi tega otroke le slabo vzgajajo, morajo poslej čestokrat na lastne oči videti žalostne posledke svoje slabe vzgoje. In ali ne čujemo dostokrat reči odrasle ljudi, ki so radi slabe vzgoje zgrešili svoj namen: Pač res; če bi bili moji stariši strožje delali z menoj, ne bilo bi z mano prišlo takó daleč! Sedaj pa je, žali meni, prekasno! — Premehkužna in preveč prizanesljiva vzgoja je največkrat vzrok nesreče v družinah. Koliko starišev prezgodaj gre pod zemljo — ravno vsled žalosti in kesanja, ker so preveč prizanašljivo vzgajali svoje otroke! Zatorej ne morem dovolj toplo priporočati resnobne vzgoje, ker sem njen prid poskusil sam na sebi. Brezpogojno pokorščino treba je otroku vcepiti; vsako prijenjanje, vsako pogajanje je škodljivo in mu značaj popači.

(Konec nasl.)

Za novo in staro leto. Duhovni pastir s sodelovanjem več duhovnov, vreduje Anton Keržič, 10. letnik, 12. zvezek. Ta zvezek obsega za adventni čas l. 1893 prav zanimive, podučljive in ginljive cerkvene govore, ki so močno koristni, ne le za cerkvene govore, temveč tudi za domače branje. Ame-

rikanski nekteri katol. časniki prinašajo tudi pridige, ker nekteri verniki so po nesreči tako daleč od cerkvá, da ne morejo ob nedeljah in praznikih še k sv. maši ne, ravno tako ne k pridigi; pri nas, hvala Bogu! se po naj večem vsi, ki so pravi katoličani, zamorejo vdeleževati božje službe; vendar pa „Duhovni pastir“ tudi zamore veliko dobrega storiti, ako bi se bral tudi po hišah; skoro neogibno potreben je pa gg. duhovnim pastirjem zarad tehtnih govorov in zarad mnogih drugih podučnih tvarín ki jih prinaša.

Zdaj pa prosimo pridne čitatelje, preberite s prevdarkom še naslednje verste od verlega vredništva „Duhovnega pastirja.“

Vabilo na naročbo.

Z božjo pomočjo in krepko podporo blagohotnih prijateljev je „Duhovni Pastir“ srečno doveršil svoje prvo desetletje — obhaja torej svojo desetletnico. Mnogo truda in skerbij je prizadejal uredništvu in založništvu precej v začetku in v poznejšem razvitku; vendar zanašaje se na zvestobo svojih dosedanjih prijateljev, ki so nas do sedaj podpirali duševno in gmotno, in nadejaje se še novih krepkih poodpornikov, zlasti mlajših močij, hočemo še vstrajati in delo nadaljevati. Naš list je, hvala Bogu! razširjen ne le po vseh slovenskih pokrajinah, marveč tudi po mnogih krajih na Hervaškem i. dr., a bil bi lahko še mnogo bolj, ako pomislimo, da je edini list te stroke, da se vestno trudi za razvoj slovenske bogoslovne vede in da mu ob tolikem obsegu cena nikakor ni prenapeta. Prosimo torej, naj nam zvesti ostanejo vsi dosedANJI preč. gospodje naročniki in sotrudniki ter naj nam skušajo še drugih pridobiti. Uredništvo in opravništvo si bode pa tudi v nastopnem letniku vse prizadejalo, da bi vstrezalo željam svojih naročnikov. Delokrog ali program ostane v obče dosedANJI. Poleg cerkvenih govorov prinašal bode „Duh. Pastir“ tudi v bodoče ocene domačih in ptujih knjig, kolikor utegnejo duhovna zanimati; doveršil bode prilogo „Zakonsko pravo“ in pospešil nadaljevanje druge priloge: „Zbirka lepih zgledov.“ Posebej pa opozarjamo na „Dvojno kazalo prvih deset letnikov „Duhovnega Pastirja 1884—1893.“ ki ga je kaj temeljito in rabno sestavil g. župnik L. Škufca, in se je že pričelo tiskati. Pervi del ima splošni pregled vseh govorov po nedeljah in praznikih, drugi daljši del stvarno kazalo — pa obsega v abecednem redu vso tvarino dosedanjih letnikov namreč kratko vsebino posameznih govorov in osnov, pa še podatke važniših odstavkov in izgledov. Obsegalo bode to jako zanimivo delo kakih 8 pól in cena mu bo 50 kr., ki naj jih kar naročniki pridenejo oni gospodje, ki želijo imeti to „kazalo.“

„Duhovni Pastir“ stane s prilogo vred 4 gld. (z dvojnim kazalom 4 gld. 50 kr.). Dosedanje priloge se dajejo brezplačno le ob nakupu onih letnikov, katerim so bile kot priloge pridejane. Teržna cena je: „Pedagogika“ 80 kr., „Ali je Bog?“ 70 kr., „Obrambni govori“ 40 kr., in „Zbirka“ trije snopiči á 60 kr. Novi naročniki pa lahko dobijo te priloge za polovično ceno. — Naročnina naj se pošilja „Kat. Bukvarni“, stolni trg. št. 6, rokopisi pa uredništvu, sv. Petra cesta št. 76. (župnišče). List bode redoma izhajal 20. dan vsakega meseca za naslednji mesec, da vstremo želji, ki so jo izrekli nekateri gg. naročniki.

Brezmadežni Devici.

Dvanájst prekrasnih se zvezdá
Krog glave tvoje lesketá;
Krasnejše, nego zvezde vsé,
Se tvoje čednosti blesté.

Pod nógo se ti zvija zmaj,
Ki pot nam je zapiral v raj.
Zmagalka slavna si peklá,
Pa vendar si ponižna vsá.

Marija, sprosi mi močí,
Da greh sovražim, kakor ti;
Da me peklenska silna strast
Nikdar več ne dobí v oblast.

Dodéli mi, da dan bom vsak
Bolj tebi v čednostih enak;
Mi v serce vtisni v moj spomin,
Da biti vreden tvoji sem sin.

F. N—r.

Razgled po svetu.

Dunaj. Iz Hohenwartovega konservativnega kluba so nekteri poslanci o nastopu novega ministerstva zistopili, namreč: Ferjančič, Kušar, Nabergoj, Gregor, Koronini, Gregorčič, pa Dalmatinci: Klaić, Borčić, Balat in Šupuk, in še Tirolec pl. Zallinger.

Ostali v klubu Hohenwartovem so: Globočnik, Klun, Pfeifer, Povše in Šuklje iz Kranjskega, pa Robič in Vošnjak iz Štajarskega. Po odstopu onih deseterih šteje konservativni klub še 55 članov, namreč: 24 nemških konservativcev, 18 velikih posestnikov čeških, 8 slovenskih poslancev in 6 Bukovincev. Konservativna ta skupina je očitno izrekla, da se neprestano derži svojih verskih, političnih in gospodarskih načel, kakor tudi vstavno zagotovljene ravnopravnosti vseh avstrijskih narodov, in v tem smislu je pripravljena vlado podpirati. — Tako je med Slovani vedno le ločenje in razkol! Kaj bi bilo bolje, se ima pokazati, pravijo. Zadosti pa se je pokazalo in se vedno kaže. Reklo se je začetku vstave:

Zdaj bo imel tudi kmet kaj govoriti pri postavodajstvu. Res, imel bi govoriti, ko bi ljudje volili le dobre, res kerščanske poslance kot svoje zastopnike; ker se pa dajejo pregovoriti in je mnogim tudi brezverec ali slaboverec dober, so volivci sami krivi razporov v državnem zboru, marsikterih Cerkvi in občinstvu nasprotnih vravnáv, ter sadú, ki od tod izvira. Mož, ki Bogú ni zvest, ki verskih dolžnosti sam ne spolnuje, ni za poslanca — ne v deželni in ne v državni zbor, ko bi bil sicer še toliko spreten. —

Francosko. Lep sad brezverskih šol francoskih, kjer so odstranili iz šol kerščanski nauk, kaže nam ta-le dogodek. Trinajstleten fante V. Labesse v Noyelles-sur-Mer, vračal se je 3. junija t. l. domú s polja, kjer je nabiral zelenjad. Srečal je triinšedemdesetletno žensko in ker je vedel, da ima pri sebi gotovo nekaj soldov, hotel jo je oropati, vergel jo je v graben ob poti ter jo dvaintridesetkrat sunil z nožem. Kakor je pred sodiščem sam priznal, hotel si je kupiti sladkarij (bonbons). — Neverjetno je, kako grozno hudobni, lažnjivi, sleparski, tatinski so že prav majhni smerkolini, ako rastejo brez prave katoliške odgoje.

Pariz. — Framasoni, protestanti, prostomišljaki, sploh vse sekte se gibljejo. Nedavno so tu imeli shod framasoni, in za njimi njihovi verni bratci, prostomišljaki, ki so zahtevali: zatrenje samostanov in verskih družb, ločitev cerkve in države, odpravo cerkvenega pokopa, odpravo javne molitve in zderžanja od mesnih jedi na veliki petek pri mornarici. („Le Pélérin.“)

V Avinjonu, nekdanji stolici rimskih papežev za takozvanega babilonskega pregnanstva, imel je slavnostni odsek o prihodu ruskega brodovja na čelu tri osebe: jednega protestanta, jednega prostozidarja in jednega juda! (La Croix.) — Tako narodnjaštvo se nahaja tedaj tudi že med Francozi. Tako daleč je prišlo že v nekaterih francoskih mestih v zadnjem času!

Kip Leona XIII. — V Vercuragu, bogatem tergu v Lombardiji, postavili so zadnje dni pred župnijsko cerkvijo kip Leonu XIII. Slavnosti je prisostvoval komški škof. To je že tretji kip Leona XIII, postavljen na javnem prostoru. (La Croix.)

Rim. Laški framasoni nastanili so se v palači Borghese v Rimu, v prostorih, v katerih je nekdanj bival papež Pavel V. — O tej priliki ne bode neza nimivo, če omenimo, da je bil sedanji veliki mojster te satanove družbe, zloglasni tripični brat Adriján Lemmi leta 1844 v Marselju obsojen radi tatvine in golju fije na jedno leto in en dan zapora. Lemmi je jud, kakor večina prostomavtarjev.

Rim. Ukljub malemu prehlajenju so sveti Oče vedno zdravi in vsak dan sprejemajo ljudi v zaslišanje. Kako da so neprenehoma delavni, kaže tudi to, da so pretekle dni še poslednjič pilili novo encikliko o bogoslovnih študijah, ktera menda pride na svitlo v prvi polovici mesca grudna. Napoveduje se, da bo zelo važno in zanimivo delo. Sveti Oče bodo v tem delu ustanovili načela novih preiskovanj in študij sv. pisma. Pokazali bodo, da eksegeza za sv. pismo je bila vselej prosta, svobodna v gotovih nedogmatičnih delih, in opominjali bodo, da naj učenjaki in eksegeti pridno preiskujejo učnostne oddelke, vendar naj se varujejo, da se pod

pretvezo učenostnosti ne vtepe človeški racionalizem.

Bukarest. Rumunska kraljeva hiša je dala svetu veliko pohujšanje. Kljub temu, da je bila poroka prestolonaslednika zveršena po katoliško, kerstili so vendar novorojenega sina iz tega zakona po gerškem razkolnem obredu. S tem pa se je prelomila obljuba — bodi-si že, da je bila izrečno dana, bodi-si, da so jo cenili ob svojem času jasno samo po sebi. Tako djanje je vsega milovanja vredno in kdo vé, kakošni bodo nasledki? (Postbote.)

Zedinjene severno ameriške države vedno naraščajo. Zopet prosijo štirje tako imenovani „teritoriji“, da bi jih kongres sprejel med svoje pridruženke, in tako dobí severno-amerikanski gerb zopet štiri nove zvezde na svojo zastavo. — Ko je bila svoje dni rimska država silno narasla in se zedinila, se je kerščanstvo zelo naglo razširjalo po vsi ogromni državi, če tudi so trinogi vernike na vse mogoče načine peklili, klali in morili. Bog daj tudi v zedinjenih državah vedno več močnih katoliških apostelnov, da bi v tej zmešani veliki državi naglo prižigali luč resnice, ter naj sloví Amerika ne le z novimi iznajdbami in stavbami, temveč še le z velikostjo duhovne omike, z močjo razsvitljenja katoličanskega. Čast je tudi za malo slovensko deželo, da z verlimi svojimi sinovi zaupno dosti pripomore v omenjeni namen. Kaj posebnega je, da se vedno glasé novi šolski kandidati, ktere serce žene v novi svét, da bi se tam v samostanih in semeniščih izobrazili za verle aposteljne edino-zveličavne svete vere.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december).

a) Glavni namen:

Sv. Cerkev na Španjskem in Portugalskem.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Za mesec vinotok priporočeni ste nam bile v molitev belgijska in holandska cerkev; zdaj, koncem leta, v mescu Kristusovega rojstva, molimo pa za dve drugi, sosednji si deželi, za dva bratovska naroda, oba imenitna po svoji nepremagljivi zvestobi do sv. kat. Cerkve, oba skozi več stoletji zelo zaslužena za Cerkev Jezusa Kristusa, za Španjsko in Portugalsko. Tla teh dežel napojena so s kervjo najimenitnejših verskih vojsk; pa tudi zunaj svojih mej so razširjali in mogočno branili Španjci in Portugijci kraljestvo božje v starem in novem svetu.

Španjska in Portugalska napolnujete nas gotovo tudi z najveselejšimi nadami za prihodnost; ravno tako potrebujete pa za sedanost krepke molitvene pomoči.

„Blago španjsko ljudstvo,“ pišejo Leon XIII v svoji okrožnici do španjskih škofov dne 8. grudna 1882, „je v mnogem oziru izverstno; pred vsem mora se pa pri njem pohvaliti, da je čisto ohranilo v vseh slučajih, kterim se je moralo podvreči, staro, takorekoč podedovano gorečnost za katoliško vero, s ktero bila je vedno neločljivo združena sreča in mogočnost španjske dežele.“

V resnici skazuje španjsko ljudstvo tudi danes še znamenite dokaze te gorečnosti za katoliško vero. Semkaj spada dobro prijateljstvo vlade do apostolskega sedeža in vdanost celega naroda, ki se skazuje v milodarjih in romanjih v Rim, in se je posebno pokazala, ko se je pričela stiska zoper sv. Prestol; semkaj spada delavnost in zborovanje škofov, pomnoževanje in uspešno delovanje redov in drugih verskih skupščin obojega spola, tako mnogi poklici k popolnemu življenju in duhovskemu stanu; semkaj spada neizrečeno razvijanje kat. in socialnega delovanja najrazličnejše verste: družbe, bratovščine, javni shodi, ožji in zasebni shodi, dobro častništvo itd. Taka sv. gorečnost nas mora navdajati z najboljšo nado za prihodnost katol. Španije; glavni vzrok zato je posebno tudi gibanje, katero se je na Španjskem pokazalo za molitveno apostoljstvo in pobožnost do Jezusovega Serca. Opozorjamo na „5 poslanstev“, ki so pisana v španjskem jeziku, na „duhovni boj na čast božjemu Sercu“ v Tarragoni, v mestu Jezusovega Serca, leta 1880—1881 in na zmagačca v tem boju, Hiacinta Verdager; o tem bere se v „Sendbotu“ l. 1892. „Razširil bom v Španiji kraljestvo svojega Serca, in to Serce bodo tukaj bolj častili ko drugje,“ dejal je nekaj Zveličar svojemu služabniku O. Bernardu Hoyos-u iz Jezusove družbe. Zatorej hvali tudi španjski „Poslanec“ svojo domovino — ki se že z davna imenuje dežela presvete Device — kot deželo presv. Serca, posebno za voljo premnogih milosti, katere je presv. Serce dobilo na Španjskem.

„Resnično,“ pravijo zopet sv. Oče, „smemo od Španjce vse dobro pričakovati, kolikor časa oživlja ljubezen duhove ter jih krepi stanovitna jednota.“

Zakrivati pa si tudi ne smemo nevarnosti, katere preté Španjski deželi. Več ko pol stoletja terpi že vsled karlističnih nerednosti in njih nesrečnih posledic; posebno pa nadaljujejo od prekucije z l. 1868 „novošegne ideje,“ kriva prostost in slab vzgled družih narodov svoje napade na zvesta serca Španjcev ter so jim velikrat že popolnoma nevedé usekali marsiktero globoko rano. Nevarnost je tem večja, ker postaja kakor na Francoskem ali tudi kje drugje, vedno večja vsled obžalovanja vrednih in velikih razporov med katoliki samimi. Seveda spoznajo lahko nataka Španjci nezmotljivo zdravilo zoper to zlo; je namreč ponižna, sinovska in popolna podredba pod vodstvo Kristusovega namestnika. Ali kakor je lahko in splošno spoznanje tega sredstva, tako je tudi težko za človeško serce, njega se v resnici posluževati ter ponižno podrediti svoje na videz boljše prepričanje in večkrat navidezne ali morebiti že v boju dosežene dobičke občnemu blagru.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni.

7. **S. Ambrož.** Višji pastirji sv. Cerkve. Kat. ljudsko društvo za Nemčijo. Veselo spolnjevanje stanovskih dolžnosti. Slep in na očeh bolni.

8. **Prečisto spoštovanje Marije Dev.** Zmaga nezmotljivega papeštva nad prostozidarstvom. Habsburška hiša. Zveza kat. dijaških društev z marijanskimi kongregacijami.

9. **S. Peter Fererij.** Dostojno oskerbovanje božje besede. Pravočasno odvrnenje svojeglavnosti in jeze.

10. **Druga adv. nedelja.** Ponovitev vere na jedino zveličavno moč Kristijanstva. Vernitev možkih k cerkvenemu življenju.

11. **S. Damaz.** Rešitev delavcev iz rok brezserčnih, socialdemokratskih zapeljivcev. Vpeljava šolskih in bolnišničnih sestrá.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dve bolni osebi za zdravje. — Nekdo za pomoč v posebnih okoliščinah. — Za srečo pri kupčiji priporočena neka družina.

Listek za raznoterosti.

Prečast. mnogozaslužni gospod dekan Mat. Kožuh je postal častni komernik sv. Očeta Leona XIII. Čestitamo iz celega serca!

Iz Ljubljane. V tukajšnje knezoškofijsko semenišče sta bila te dni sprejeta v prvo leto dva nova alumna, gg.: Janez Jereb in Janez Korbar. Prvo leto šteje sedaj 28 gg. bogoslovcev. Naj jih le veliko še prihaja, ker jih je to leto zopet veliko šlo v večnost po plačilo. Upamo, da verli gg. kandidati za bogoslovje „si naj boljši del izvolijo, kateri jim ne bo odvzet.“

Bratovščina presvetege Rešnj. Telesa bode prihodnji četrtek dne 7. decembra v cerkvi pri Uršulikankah obhajala svojo redno mesečno pobožnost. Ob 4ih zjutraj bo ena sv. maša, ob 5ih slovenska pridiga in sv. maša z blagoslovoma za žive in mertve ude bratovščine. Pri slovesnosti je skupno sv. Obhajilo.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. A. St. 2 gld. — Iz Vipave 1 gld. — Z napisom: »za pridne dijače« 5 kron. — Č. g. župnik Jernej Jarc 2 gld. — Neimenovan prijatelj 2 gld. — Financministru 2 kroni neimen.; o svojem času, ko bode že toliko zaslužil, pa bode podal zlato krono. (Prav dobro, Bog Vam daj zaslužiti jih celo vrečo! Vr.) — Č. g. Vid Hribar, misijonar v Ameriki 1 dolar (2 gld. 52 kr.)* — Dober prijatelj 1 gld. — Č. g. kapl. Jož. Cegnar 5 gld. — J. J. 2 gld.

Za sv. Detinstvo: J. J. 1 gld. — Čast. gosp. Ant. Lesjak z Dobrove 7 gld. — Fr. Jenko 30 kr. — Neimen. 24 kr. — Čast. g. kapl. Ferdinand Erker 20 gld.

Za uboge pogorelce v vasi Sleme Fure S. Trojice pri Cerknici: J. J. 1 gld. 50 kr.

Za Marijanišče; Ga. Ivanka Zakotnik 5 gld. — Č. g. Franc Mekinec 2 gld.

Za razširjanje sv. vere: J. J. 1 gld. 80 kr.

Za misijone med razkolniki: Č. g. kapl. Fr. Birk 10 gld.

Za brat. S. R. T.: J. J. 1 gld.

Za cerkev v Ternji: Neimen. 10 gld.

*) Naš rojak gosp. Vid Hribar je bil posvečen letos 29. jul. in še tisti dan nastavljen k Slovincem v Hamiltonu v Clevelandu. — Pozdrav in serčna hvala! Dolga pri »Dan.« ni nič. Vr.